

Több szemszög

Mind álarcot viselünk, különféle okokból. Néha azért veszünk fel egy álarcot, mert valójában egyé szeretnénk válni vele. Néha azért viseljük, mert képtelenek vagyunk szembenézni azzal, ami alatta van. Néha azért viseljük, mert valaki más szeretne minket másnak látni. És néha azért viselünk álarcot, hogy ne derüljön fény személyünkre. De az a baj az álarcokkal, hogy bármelyik pillanatban leránthatják rólunk őket! Ez az alkotás Egy kísérletezős megoldás, két eltérő technika, de ugyan azaz ábrázolás. Magában foglalja a két technika (lágyalap és linómetszet) sajátosságait, előnyeit-hátrányait. A lélek elég érdekes jelenség. Létezik egy énünk, melyet mi ismerünk, de talán más nem. Néha előtűnik, de nagyrészt csak saját magunk ismerjük saját-rejtett gondolatainkat. Talán ennek a 2 énnek a párharca tűnik elő, mikor megtekintjük munkám. Utólag vettem észre, hogy párhuzamokat lehet vonni a maori-tetoválások és totemjeik között is. Például az új-zélandi őslakosok egyedi testdíszítése nemcsak küllemében, hanem jelentésében is rendkívül érdekes. A moko, vagyis a maori arcfestés egyfajta személyi azonosítóként szolgált, amelyből következtetni lehetett viselője származására, társadalmi rangjára, jellemére és harcosként elért sikereire. A művészi díszítés vad és félelmetes arckifejezést kölcsönzött a

férfiaknak, és egy elegánsan tetovált test jogos büszkeséggel töltötte el tulajdonosát. A fájdalmas eljárásnak az asszonyok is gyakran alávetették magukat, ugyanis a kék színűre tetovált nő évszázadokon keresztül a maori szépségideál megtestesítője volt. Elsőként az A maszk című filmben találkoztam ezzel a maszk gondolattal még kisgyerekkoromban. A film elején szó esik a maszkokról egy bemutatóra kapcsol, ahol egy professzor könyve témáját fejti ki: A könyve (Az álarc amit viselünk) rávilágít, hogy az ember kialakít egy személyiséget, egy formát, ami társadalmilag elfogadhatóbb, és ebben az úgymond "álarcban" lépünk ki az utcára.

Stanley a film főhőse előveszi a zöld fa maszkot és a tükörben bohóckodni kezd, utánózva az író kifejezéseit. Felteszi, de az álarc hozzátapad a bőréhez, és ismét jellegzetes fény tükröződik meg a belsejében. Stanley mégis visszateszi, ami lassan az egész fejét körülöleli, majd eldeformálódik, alkalmazkodik Stan fejéhez. Zöld, villanó fény tör elő, majd villámlás és az emberből alakuló örvény után egy zöld fejű, vigyorgó férfi áll Stanley helyén, aki elkiáltja magát: *Smokin!* (a fordításban: Eldurranok!). Stan egy félénk, visszahúzódó, gyenge ember, aki gyerekesen vonzódik a rajzfilmekhez. Az így kialakult lény egy másik tudat, ami Stan-ével egyszerre próbál működni, egy testben, ami azt eredményezi, hogy az erősebb tudat, a maszk akkor és oda megy, amikor és ahova akar. Előtör belőle az a Stanley, aki mindig lenni akart: Nem gyenge kisember, hanem erős, magabiztos, ellenállhatatlan

nőcsábász.

A faminta megoldás egy firkámból ered eredetileg, melyet idővel tovább fejlesztettem. Totemszerű hatást ad, ezáltal kicsit misztikusabbá válnak karaktereim.

Talán a film idézte ezt föl bennem, hiszen jó néhányszor láttam már a filmet. Kicsit magányosan, magatehetetlenül lebegnek az éterben. Merengenek, hogy mi is történhet velük épp.

A klisék formára vannak levágva, ki szerettem volna kicsit szakadni a megszokott, négyzet alakú rézlemez vagy linóleum felhasználásától. A lemez lágyalapot kapott egy pici foltmarással, a linó átlagosnak mondhatóan lett kimetszve.

Hajnács Mihály